Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 077 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. MOONEN**
Deken De Winterstraat 26
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. MOONEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (…) juni 1994.

1.2. Verzoeker dient op 5 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 30 juli 2026 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).
1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 augustus 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent soennitisch moslim en Berber. U bent geboren op 3 juni 1994 in Tinghir, Marokko, waar u voornamelijk heeft gewoond tot aan uw definitief vertrek uit Marokko. U heeft uw ouders nooit gekend en werd grootgebracht door uw stiefmoeder, die nog steeds in Marokko woont. Verder heeft u noch in Marokko, noch daarbuiten familie. U ging in Marokko tot het vierde leerjaar naar school. Nadien was u werkzaam als lasser. U bent ongehuwd en heeft één zoon, die samen met uw Duitse exvriendin in Dortmund, Duitsland, woont.

Van 2013 tot 2016 had u een relatie met het buurmeisje uit uw dorp, genaamd S.T.. De relatie liep stuk toen haar paternale neef om haar hand kwam vragen en haar ouders haar verplichtten met hem te huwen. Uw buurmeisje weigerde met haar neef te trouwen, waarna zij door hem werd verkracht. Nadien werd u door de ouders en de broers van het meisje beschuldigd van het misbruik. Ten tijde van deze gebeurtenissen was u aan het werk in Casablanca. U vernam via een vriend uit het dorp dat de familie van het meisje naar u op zoek was. Na uw verblijf in Casablanca keerde u terug naar uw dorp om uw stiefmoeder te zien. Uit angst voor de familie van het meisje besloot u slechts één dag te blijven en onmiddellijk daarna naar Nador te vertrekken. Daar verbleef u nog vijf of zes maanden alvorens Marokko te verlaten.

In 2017 verliet u Marokko definitief en reisde u op illegale wijze, verstopt in een vrachtwagen die per schip werd vervoerd, naar Spanje. Vervolgens verbleef u doorheen de jaren in verschillende Europese landen, waaronder Duitsland, Nederland, Denemarken, Zweden en opnieuw Spanje. U diende in verschillende landen een verzoek om internationale bescherming in, met name op 10 augustus 2018 in Nederland, op 19 februari 2019 in Denemarken, op 25 februari 2019 in Spanje en op 11 april 2019 in Duitsland.

In 2021 kwam u voor het eerst langdurig in België wonen. U werd zowel in 2022 als in 2023 gerepatrieerd naar Duitsland vanwege uw daar lopende asielprocedure. Nadien keerde u terug naar België. Tijdens uw jarenlange verblijf in België heeft u geen stappen ondernomen om uw verblijf op het Belgische grondgebied te regulariseren. Tijdens uw verblijf in België kwam u ook meermaals in aanraking met de politie en het gerecht. Zo werd u tussen oktober 2022 en mei 2024 meermaals veroordeeld en opgesloten in de gevangenis voor strafbare feiten, onder meer voor het verhandelen van verdovende middelen. ***Tot op heden zit u uw straf uit in de gevangenis van Merksplas.*** *Op 6 juni 2026 werd voor u een repatriëringsvlucht naar Casablanca voorzien. Deze verwijderingsmaatregel werd door uw verzet geannuleerd.*

U diende op 5 juni 2026 ***een verzoek om internationale bescherming*** *bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u vreest voor eerwraak door de familie van uw ex-vriendin S. in Marokko.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten voor. U stelde wel in het bezit te zijn van een geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u onderdaan bent van een land waarvoor de beslissingsautoriteit, volgens de meest recente jaarlijkse gemiddelden gepubliceerd door Eurostat, in 20% of minder van de verzoeken om internationale bescherming heeft verleend, heeft de toepassing van een versnelde procedure bij de behandeling van uw verzoek gerechtvaardigd.

Na uw persoonlijk onderhoud dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te concluderen dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u ten overstaan van uw land van nationaliteit, Marokko, een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België.

- *Het gegeven dat u ongeveer sinds vijf jaar illegaal in België heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt op zich het bestaan van een vrees bij terugkeer in uw hoofde. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij/zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat u bijzonder veel tijd heeft gehad om de nodige administratieve procedures om Internationale bescherming of een Belgische verblijfsvergunning te bekomen in gang te zetten. Tot op heden heeft u dergelijke stappen niet genomen (CGVS, p. 6). Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 5 juni 2026, na uw repatriëringspoging, georganiseerd op 6 juni 2026, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen. Op de vraag waarom u jarenlang heeft gewacht om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, gaf u aan dat u zich wil settelen en iets wil doen aan uw toekomst (CGVS, p. 5). Deze verklaring is verre van afdoende en toont aan dat u geen echte problemen of vrees kent ten aanzien van uw land van herkomst.*

- *Meer zelfs, er dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw verblijven en asielprocedures in andere landen, meerook in België, gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten, wat u ook toegeeft tijdens het onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 3-4). Zo maakte u gebruik van een andere nationaliteit (met name de Algerijnse) en verschillende geboortedata (zie o.a. administratief dossier - overzicht aliassen in document m.b.t. DublinProcedure Duitsland d.d. 03/08/2022). Doordat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit in casu uw naam, geboortedatum en nationaliteit - , moeten uw verklaringen bij voorbaat met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en naar België was gereisd met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit en nationaliteit dan zou trachten te verhullen.*

Daarnaast zijn uw problemen met de familie van uw ex-vriendin S. in Marokko niet aannemelijk, om de volgende redenen:

- *U heeft deze problemen nooit eerder aangehaald tijdens uw eerdere asielprocedures in andere Europese landen(DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 7). Indien u werkelijk vervolging zou vrezen in uw land van herkomst, is het niet geloofwaardig dat u deze problemen niet zou hebben vermeld in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Ook tijdens uw eerdere onderhouden bij de DVZ, voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming in België haalde u deze problemen niet aan. U verklaarde toen enkel dat u niet kon terugkeren naar Marokko wegens het ontbreken van een sociaal netwerk en om economische redenen (zie administratief dossier, DID/nota Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), d.d. 07/08/2023).*

- *Uw vermeende problemen zijn evenmin actueel noch ernstig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op het moment van de feiten in 2016 - toen uw vriendin gedwongen werd te trouwen met haar neef, de vermeende ontvoering plaatsvond en zij werd verkracht - gedurende enkele maanden in Casablanca bevond. U bent bovendien nooit rechtstreeks door de familie bedreigd geweest (CGVS, p. 7-9). U verklaarde slechts één keer te zijn opgebeld door een vriend uit uw dorp, die u vertelde dat de familie naar u op zoek was (CGVS, p. 7-8). Ook na uw vertrek uit Marokko, ondertussen bijna tien jaar geleden, heeft u nooit rechtstreeks iets van de familie vernomen. U verklaarde enkel dat u in 2022 een telefoontje ontving van dezelfde vriend uit uw dorp, die u vertelde dat de familie nog steeds naar u op zoek was en dat de broer van het meisje toen zelfs naar Spanje was gereisd om u te zoeken (CGVS, p. 8). Opvallend is evenwel dat u, wanneer u werd gevraagd wanneer de broer naar u zou zijn gekomen in Spanje, verklaarde dat dit in 2023 was. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het telefoongesprek in 2022 had plaatsgevonden, ontkende u dit te hebben gezegd en bleef u erbij dat het telefoongesprek in 2023 plaatsvond (CGVS, p. 8-9). Hoe dan ook verklaarde u zelf niet zeker te weten of de broer werkelijk naar Spanje was gereisd om u te zoeken en gaf u aan dit enkel van uw vriend te hebben vernomen (CGVS, p. 8). Nadien heeft u naar eigen zeggen nooit nog een update over uw situatie ontvangen en kon u geen enkele concrete aanwijzing geven waarom u denkt dat de familie u vandaag nog steeds zou zoeken (CGVS, p. 8). U antwoordde naast de kwestie door te stellen dat u een goede toekomst wilt opbouwen, maar dat de familie u iets kan aandoen en u kan doden (CGVS, p. 9). Vervolgens begon u over uw gebrek aan netwerk in Marokko (CGVS, p. 9).*

Uit uw verklaringen kan dan ook worden afgeleid dat, zelfs indien uw relaas geloofwaardig zou zijn, uw vrees louter hypothetisch is en niet gebaseerd is op concrete elementen. U heeft immers nooit rechtstreeks problemen gehad met de familie in Marokko en heeft ook nooit rechtstreeks iets van hen vernomen. Uw

vrees steunt uitsluitend op verklaringen van een vriend, waarvan u bovendien zelf aangaf niet zeker te zijn (CGVS, p. 8). De geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van uw vrees wordt verder ondermijnd door uw verklaring dat u, nadat u had vernomen dat de familie u in het dorp zocht, er zelf voor koos om vrijwillig naar uw dorp terug te keren, zij het slechts voor één dag. Nadien verbleef u bovendien nog vijf à zes maanden in Marokko zonder er verdere problemen te kennen (CGVS, p. 7-8). Ook wordt de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnd door uw verklaring dat uw stiefmoeder, die u jarenlang in het dorp heeft grootgebracht, later naar Beni Mellal verhuisde omdat zij daar familie heeft, en niet omwille van uw problemen met betrekking tot de eerwraak die u ertoe zou hebben aangezet uw dorp en uiteindelijk Marokko te verlaten (CGVS, p. 8-9).

- U legde tot slot tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo kon u bij de DVZ opmerkelijk genoeg de naam niet geven van de familie met wie u problemen zou hebben gehad, terwijl u tijdens uw onderhoud op het CGVS wel de achternaam van het meisje kende (zie vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS, p. 7). Daarnaast is het opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaarde dat de familie u ervan beschuldigde het meisje te hebben geslagen, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de familie u ervan beschuldigde haar te hebben verkracht (CGVS, p. 6 e.v.). Verder verklaarde u aanvankelijk dat de paternale neef uw vriendin had ontvoerd. Even later stelde u echter niet te weten of hij haar daadwerkelijk had ontvoerd, aangezien u op dat moment niet in het dorp aanwezig was, maar in Casablanca aan het werk was (CGVS, p. 6 en 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen in Marokko.

In het licht van al het voorgaande dient het CGVS vast te stellen dat u geen nood aan bescherming heeft. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 4, §3, artikel 6, artikel 7 en artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347), in samenhang met de artikelen 34, §§1 en 2, a en d) en §2, a), b) en d) van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

"*Het CGVS heeft de verklaringen van verzoeker niet op objectieve, onpartijdige en individuele basis beoordeeld, doordat verschillende elementen uit zijn relaas geïsoleerd en zonder voldoende aandacht voor hun onderlinge samenhang en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker werden beoordeeld. In het bijzonder werd aan de terugkeer van verzoeker naar zijn dorp een betekenis toegekend die niet overeenstemt met de concrete omstandigheden waarin deze terugkeer plaatsvond, terwijl ook de door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden onvoldoende in hun context werden beoordeeld.*
Verwerende partij leidt uit het feit dat verzoeker, nadat hij in Casablanca had vernomen dat de familie van zijn voormalige vriendin naar hem op zoek was, nog éénmaal naar zijn geboortedorp terugkeerde, af dat zijn aangevoerde vrees onvoldoende aannemelijk is.
Deze gevolgtrekking berust evenwel op een onvolledige lezing van de verklaringen van verzoeker. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers niet verklaard dat hij na het vernemen van de problemen naar zijn dorp terugkeerde om daar opnieuw te verblijven of omdat hij zich daar veilig voelde. Hij verklaarde dat hij terugging om de vrouw te bezoeken die hem had opgevoed, dat hij daar slechts één dag verbleef en vervolgens onmiddellijk vertrok.
De bestreden beslissing maakt van deze eenmalige en zeer kortstondige terugkeer evenwel een aanwijzing dat de door verzoeker aangevoerde vrees niet verenigbaar zou zijn met zijn gedrag, zonder afdoende te motiveren waarom de door verzoeker zelf gegeven reden voor deze terugkeer niet aannemelijk zou zijn.
Dat verzoeker, ondanks zijn vrees, nog éénmaal naar zijn geboortedorp ging om de vrouw te bezoeken die hem had opgevoed, kan immers niet zonder meer worden gelijkgesteld met een vrijwillige terugkeer naar een

plaats waar hij meende geen enkel gevaar te lopen. Het gaat om een terugkeer met een welbepaald en persoonlijk doel, gevolgd door een onmiddellijk vertrek.
Bovendien heeft verzoeker tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaard dat hij, indien hij de familie zou ontmoeten, ernstige problemen vreesde. Hij verklaarde tevens dat hij, indien hij op dat ogenblik in het dorp zou zijn gebleven, meende dat er iets met hem zou zijn gebeurd.
De verschillende verklaringen van verzoeker vertonen op dit punt dan ook geen noodzakelijke tegenstrijdigheid. Integendeel: zijn verklaring dat hij slechts kort naar het dorp terugkeerde om de vrouw die hem had opgevoed te bezoeken en vervolgens onmiddellijk vertrok, is verenigbaar met zijn verklaring dat hij een confrontatie met de betreffende familie vreesde.
Het CGVS toont niet aan waarom dit concrete gedrag noodzakelijk zou wijzen op de afwezigheid van een vrees. Het stelt evenmin vast dat verzoeker gedurende die ene dag daadwerkelijk contact heeft gehad met de gevreesde familie, hen heeft opgezocht of zich gedurende langere tijd opnieuw in het dorp heeft gevestigd.
De negatieve gevolgtrekking van het CGVS berust aldus niet op een concreet gedrag van verzoeker dat onverenigbaar is met de door hem aangevoerde vrees, maar op de veronderstelling dat een kortstondige terugkeer naar zijn geboortedorp noodzakelijk betekent dat hij zich daar veilig voelde. Die gevolgtrekking wordt door de concrete verklaringen van verzoeker niet gedragen.
Een dergelijke interpretatie vereist evenwel dat rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden waaronder de terugkeer plaatsvond. Dat is hier onvoldoende gebeurd.
Dit is des te meer problematisch nu verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard dat het geen toevallige of zinloze terugkeer naar de plaats waar hij problemen vreesde, maar een kort bezoek aan een voor hem bijzonder belangrijke persoon, waarna hij het dorp onmiddellijk opnieuw verliet.
Het CGVS heeft niet onderzocht waarom deze verklaring niet aannemelijk zou zijn en heeft evenmin gemotiveerd waarom uit dit gedrag, gelet op de concrete omstandigheden, een afwezigheid van vrees kan worden afgeleid.
Daarmee wordt aan één feitelijke omstandigheid een betekenis toegekend die niet zonder meer uit de verklaringen van verzoeker volgt.
Dit klemt des te meer omdat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming een individuele en objectieve beoordeling vereist van de verklaringen van de verzoeker en van de concrete omstandigheden van zijn verzoek. Het Hof van Justitie heeft recent nog bevestigd dat bij de beoordeling van de gegronde vrees een individuele, specifieke en objectieve beoordeling moet worden gemaakt van de persoonlijke situatie van de verzoeker en de feiten en omstandigheden van diens verzoek.
In casu heeft het CGVS evenwel niet de concrete omstandigheden van de terugkeer als geheel beoordeeld, maar heeft het uit het enkele feit dat verzoeker nog éénmaal naar zijn geboortedorp terugkeerde een negatieve conclusie ten aanzien van zijn vrees getrokken.
De bestreden beslissing is op dit punt dan ook onvoldoende zorgvuldig en redelijk gemotiveerd.
(…)
Het CGVS heeft het ontbreken van recente informatie over de bedreiging ten onrechte gelijkgesteld met het ontbreken van een actueel risico, zonder voldoende rekening te houden met de concrete informatiepositie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Bovendien heeft het CGVS onvoldoende onderzocht of verzoeker, gezien de bedreiging uitgaat van private actoren, bij terugkeer daadwerkelijk toegang heeft tot effectieve en niet-tijdelijke bescherming van de Marokkaanse autoriteiten.
Verwerende partij besluit dat verzoeker geen actuele en concrete bedreiging heeft aangetoond vanwege de familie van het meisje met wie hij een relatie had.
Zij steunt zich daarbij in essentie op het feit dat de laatste concrete informatie waarover verzoeker beschikt dateert van 2023 en dat hij sindsdien geen rechtstreeks contact meer heeft gehad met de betrokken familie.
Verzoeker betwist niet dat hij sinds 2023 geen nieuwe concrete informatie heeft ontvangen waaruit blijkt dat de familie hem op dit ogenblik nog steeds zoekt.
Daaruit kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat het risico bij terugkeer naar Marokko niet langer bestaat.
De beoordeling van het risico kan immers niet worden herleid tot de vraag of verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud nog een nieuwe bedreiging heeft ontvangen. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij in 2023 via zijn vriend had vernomen dat de familie hem nog steeds zocht. Hij verklaarde daarbij dat zijn vriend hem had meegedeeld dat een broer van het meisje vanuit Turkije naar Spanje was gegaan om hem te zoeken. Verzoeker heeft daarbij zelf de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd en verklaard dat hij niet met zekerheid wist of deze broer daadwerkelijk om die reden naar Spanje was gegaan.
Het CGVS beschouwt het feit dat verzoeker sindsdien geen nieuwe informatie heeft ontvangen vervolgens als een aanwijzing dat zijn vrees thans louter hypothetisch is.
Die gevolgtrekking houdt evenwel onvoldoende rekening met de concrete persoonlijke omstandigheden van verzoeker en met zijn daadwerkelijke mogelijkheden om informatie over de actuele situatie te verkrijgen.
Verzoeker bevindt zich immers in detentie.
Hij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij in Marokko nauwelijks over een sociaal netwerk beschikt. Hij heeft uitdrukkelijk verklaard dat hij geen familie heeft en dat de vrouw die hem heeft opgevoed de enige persoon is met wie hij nog een band heeft.

Deze vrouw woont bovendien niet langer in het dorp waar verzoeker is opgegroeid. Zij is inmiddels verhuisd naar Beni Mellal, waar zij bij haar familie verblijft.
Tijdens het persoonlijk onderhoud werd vanuit de verdediging bovendien uitdrukkelijk gewezen op de concrete beperking die de detentiesituatie voor verzoeker meebrengt, met name dat hij vanuit de gevangenis niet zelf kan nagaan of de bedreiging in Marokko nog actueel is.
Het ontbreken van recente informatie moet dan ook worden beoordeeld tegen deze achtergrond.
Het is immers een wezenlijk verschil of een verzoeker die in vrijheid leeft, over een uitgebreid sociaal netwerk beschikt en geen enkele nieuwe aanwijzing van een bedreiging ontvangt, dan wel of een verzoeker die thans gedetineerd is, over nauwelijks mogelijkheden beschikt om na te gaan wat de actuele houding is van personen die hem in het verleden zouden hebben bedreigd. Het ontbreken van recente informatie vormt in die omstandigheden geen positieve aanwijzing dat de bedreiging is verdwenen. Het vormt in de eerste plaats een vaststelling over de actuele informatiepositie van verzoeker.
Het Hof van Justitie heeft in haar arrest van 27 maart 2025 uitdrukkelijk bevestigd dat het begrip "ernstige schade" niet afhankelijk is van de vraag of de schade door een overheidsactor dan wel door een niet-overheidsactor wordt veroorzaakt. Het Hof oordeelde dat dit begrip ook de reële bedreiging omvat dat een verzoeker door een familielid of lid van zijn gemeenschap wordt gedood of aan geweld wordt onderworpen. Het begrip "ernstige schade" omvat ook een reële bedreiging dat de verzoeker door een familielid of door leden van zijn gemeenschap wordt gedood of aan geweld wordt onderworpen, ongeacht de redenen voor dat geweld.
Het Hof benadrukte onmiddellijk daarna dat bij die beoordeling rekening moet worden gehouden met de individuele positie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.
Dit is in casu van bijzonder belang.
De vraag die voorligt, is immers niet uitsluitend of verzoeker vandaag over een recent document of bewijs van een recente rechtstreekse bedreiging beschikt.
De vraag is bijgevolg of uit alle beschikbare elementen, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, kan worden besloten dat hij bij terugkeer naar Marokko geen reëel risico meer loopt op ernstige schade.
Verzoeker heeft verklaard dat hij als kind werd opgevoed door de vrouw die hem heeft opgevoed en dat hij zijn biologische ouders nooit heeft gekend. Buiten deze vrouw beschikt hij, naar eigen zeggen, niet over familie in Marokko. Nadat hij had vernomen dat de familie van het meisje naar hem op zoek was, heeft hij Marokko verlaten.
Het CGVS stelt daartegenover vast dat verzoeker sinds 2023 geen nieuwe informatie meer heeft ontvangen over de vraag of de familie hem nog steeds zoekt.
Het feit dat verzoeker sinds 2023 geen nieuwe informatie heeft ontvangen, betekent evenwel niet dat daarmee ook vaststaat dat de eerdere bedreiging is geëindigd. Het dossier bevat immers evenmin informatie waaruit blijkt dat de familie haar eerdere houding heeft gewijzigd of dat het risico voor verzoeker is verdwenen
Het CGVS verwart aldus het ontbreken van informatie over het voortbestaan van het risico met informatie waaruit het verdwijnen van dat risico zou blijken.
Het ontbreken van recente informatie zegt in deze omstandigheden in de eerste plaats iets over de informatie waarover verzoeker vandaag beschikt. Het kan niet zonder meer worden beschouwd als een aanwijzing dat het risico zelf niet langer bestaat.
Evenmin volgt daaruit dat de betrokken familie haar eerdere intentie om verzoeker te zoeken heeft opgegeven.
Het CGVS diende bijgevolg te onderzoeken welke betekenis het ontbreken van recente informatie in de concrete omstandigheden van verzoeker heeft, in plaats van daaruit zonder verdere analyse te besluiten dat het risico louter hypothetisch is.
Dit geldt des te meer omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft verklaard dat hij ervan uitgaat dat de bedreiging verdwenen is. Integendeel, wanneer hem wordt gevraagd of hij concrete aanwijzingen heeft dat de familie nog steeds naar hem zoekt, antwoordt hij bevestigend en verklaart hij dat hij vreest dat zij hem bij terugkeer iets zullen aandoen.
Het CGVS kan uiteraard oordelen dat deze verklaring op zichzelf onvoldoende is om het actuele risico aan te tonen.
Maar dat ontslaat het CGVS niet van de verplichting om de overige relevante elementen en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in de beoordeling te betrekken.
Daarbij komt een tweede essentieel element.
De bedreiging waarvan verzoeker melding maakt, gaat uit van private personen, met name de familie van het meisje.
Het feit dat de vermeende actoren van de bedreiging private personen zijn, sluit een beroep op subsidiaire bescherming evenwel niet uit.
Artikel 6, c), van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt uitdrukkelijk dat ook niet overheidsactoren actoren van vervolging of ernstige schade kunnen zijn wanneer de in artikel 7, § 1, bedoelde beschermingsactoren niet in staat of niet bereid zijn bescherming tegen die vervolging of ernstige schade te bieden.

Artikel 7 van dezelfde verordening bepaalt vervolgens dat bescherming slechts als bescherming in de zin van de verordening kan worden beschouwd wanneer zij effectief en niet-tijdelijk is en wanneer de verzoeker daadwerkelijk toegang heeft tot die bescherming. Daartoe moet onder meer sprake zijn van redelijke maatregelen ter voorkoming van vervolging of ernstige schade en van een effectief systeem voor het opsporen, vervolgen en bestraffen van dergelijke daden.
Dit aspect werd door het CGVS evenwel onvoldoende concreet onderzocht.
Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard dat hij niet verwacht dat de Marokkaanse autoriteiten hem daadwerkelijk bescherming kunnen bieden. Hij verklaarde dat de autoriteiten hem volgens hem niet kunnen verdedigen en dat het volgens hem te laat zou zijn wanneer zij pas zouden optreden nadat hem iets zou zijn aangedaan.
Het CGVS mocht deze verklaring uiteraard beoordelen en hoefde deze niet zonder meer te volgen. Het diende evenwel wel te onderzoeken of verzoeker bij terugkeer daadwerkelijk toegang zou hebben tot effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen de door hem aangevoerde bedreiging.
Een loutere vaststelling dat de bedreiging uitgaat van private personen volstaat daartoe niet. Ook hier is de rechtspraak van het Hof van Justitie relevant. Het Hof van Justitie benadrukte dat de nationale autoriteiten, wanneer zij vaststellen dat een verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, moeten onderzoeken of hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt wanneer bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade bestaat.
De beoordeling van het risico mag daarbij niet worden losgemaakt van de individuele situatie van de verzoeker. Het Hof benadrukt uitdrukkelijk dat de individuele positie en persoonlijke omstandigheden relevante factoren zijn bij de beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming.
In casu werd de individuele positie van verzoeker onvoldoende betrokken bij de beoordeling van de actualiteit van het risico en van zijn mogelijkheden om bescherming te verkrijgen.
Het CGVS heeft zich in wezen beperkt tot de vaststelling dat verzoeker sinds 2023 geen nieuwe informatie heeft ontvangen.
Daarmee wordt evenwel niet aangetoond dat de eerdere bedreiging is verdwenen, noch dat verzoeker bij terugkeer daadwerkelijk bescherming tegen die bedreiging zou kunnen verkrijgen.
De bestreden beslissing bevat bijgevolg geen voldoende individuele beoordeling van de vraag of verzoeker, gelet op het geheel van de beschikbare elementen, zijn persoonlijke omstandigheden, zijn beperkte informatiepositie en de aard van de door hem aangevoerde bedreiging, bij terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenmin blijkt uit de beslissing dat concreet werd onderzocht of verzoeker voor die bedreiging daadwerkelijk toegang heeft tot effectieve en niet-tijdelijke bescherming."

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:
"3. Attest gevangenschap;
4. Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 30 juli 2026".

3. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

4.1.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Marokko vanwege een vrees voor eerwraak door de familie van zijn ex-vriendin S. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige analyse, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten overstaan van zijn land van herkomst, Marokko, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente motieven:
(a) verzoeker heeft vijf jaar illegaal in België verbleven, zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, waarbij (i) dergelijks het bestaan van een vrees bij terugkeer ondermijnt, (ii) de omstandigheid dat

verzoeker pas op 5 juni 2026, na een repatriëringspoging gepland op 6 juni 2026, een verzoek om internationale bescherming indient, de indruk wekt dat hij de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen en (iii) verzoeker, gevraagd waarom hij jarenlang gewacht heeft om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, antwoordt dat hij zich wilt settelen en iets wil doen aan zijn toekomst;
(b) verzoeker doorheen zijn verblijven en asielprocedures in andere landen gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten, waaronder andere nationaliteiten en geboortedata, waarbij (i) moet worden vastgesteld dat verzoeker er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent zijn juiste identiteit en (ii) het onaannemelijk is dat hij zijn ware identiteit en nationaliteit zou trachten te verhullen, indien hij daadwerkelijk een terechte vrees had ten aanzien van Marokko;
(c) verzoekers problemen met de familie van zijn ex-vriendin S. zijn niet aannemelijk, omdat (i) verzoeker deze problemen nooit eerder heeft aangehaald tijdens zijn eerdere asielprocedures in andere Europese landen; (ii) verzoeker deze problemen niet vermeldde tijdens zijn eerdere onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), waar hij enkel sprak van het ontbreken van een sociaal netwerk en economische redenen; (iii) verzoekers vermeende problemen actueel noch ernstig zijn; (iv) verzoeker nooit rechtstreeks door de familie werd bedreigd, waar hij verklaarde dat hij slechts één keer werd opgebeld door een vriend uit zijn dorp, die hem vertelde dat de familie naar hem op zoek was; (v) verzoeker ook na zijn vertrek uit Marokko, bijna tien jaar geleden, nooit rechtstreeks iets van de familie heeft vernomen; (vi) verzoeker verklaarde enkel in 2022 een telefoontje te hebben ontvangen van diezelfde vriend uit zijn dorp, die hem vertelde dat de broer van S. hem nog steeds zocht en zelfs naar Spanje was gereisd om verzoeker te vinden; (vii) verzoeker zelf stelt dat hij niet zeker weet of de broer daadwerkelijk naar Spanje is gereisd en (viii) verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van dit telefoongesprek, in 2022 dan wel 2023;
(d) uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat, zelfs indien zijn relaas geloofwaardig zou zijn, zijn vrees louter hypothetisch is en niet gebaseerd op concrete elementen, aangezien hij nooit rechtstreeks problemen heeft gehad en (ii) hij zijn vrees louter baseert op verklaringen van een vriend, waarvan hij zelf aangeeft niet zeker te zijn;
(e) de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van verzoekers relaas wordt ondermijnd door (i) zijn verklaring dat hij, nadat hij had vernomen dat de familie hem in het dorp zocht, er zelf vrijwillig voor koos om terug te keren naar zijn dorp, zij het slechts voor één dag; (ii) de omstandigheid dat hij nadien nog vijf à zes maanden zonder verdere problemen in Marokko kon verblijven en (iii) de verklaring dat zijn stiefmoeder, die hem jarenlang in het dorp heeft grootgebracht, later naar Beni Mellal verhuisde omdat zij daar familie heeft, doch niet omwille van zijn problemen met betrekking tot de eerwraak;
(f) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en het CGVS, omtrent zijn kennis van de achternaam van de familie, omtrent de precieze aard van de beschuldigingen aan zijn adres en omtrent de vraag of zijn ex-vriendin S. al dan niet effectief werd ontvoerd door haar paternale neef.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad treedt deze motieven dan ook bij. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

4.1.4. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift uitsluitend in op het motief in de bestreden beslissing, dat de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd door de omstandigheid dat hij vrijwillig terugkeerde naar zijn dorp, nadat hij vernam dat de familie van S. hem daar zocht en het motief in de bestreden beslissing dat hij sinds 2022 niets meer heeft vernomen aangaande zijn vermeende problemen. Te dezen dient er evenwel op te worden gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker brengt niets dienstig in tegen de volgende pertinente motieven: "*Het gegeven dat u ongeveer sinds vijf jaar illegaal in België heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt op zich het bestaan van een vrees bij terugkeer in uw hoofde. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij/zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat u bijzonder veel tijd heeft gehad om de nodige administratieve procedures om Internationale bescherming of een Belgische verblijfsvergunning te bekomen in gang te zetten. Tot op heden heeft u dergelijke stappen niet genomen (CGVS, p. 6). Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 5 juni 2026, na uw repatriëringspoging, georganiseerd op 6 juni 2026, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen. Op de vraag waarom u jarenlang heeft gewacht om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, gaf u aan dat u zich wil settelen en iets wil doen aan*

uw toekomst (CGVS, p. 5). Deze verklaring is verre van afdoende en toont aan dat u geen echte problemen of vrees kent ten aanzien van uw land van herkomst.
Meer zelfs, er dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw verblijven en asielprocedures in andere landen, meerook in België, gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten, wat u ook toegeeft tijdens het onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 3-4). Zo maakte u gebruik van een andere nationaliteit (met name de Algerijnse) en verschillende geboortedata (zie o.a. administratief dossier - overzicht aliassen in document m.b.t. DublinProcedure Duitsland d.d. 03/08/2022). Doordat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit in casu uw naam, geboortedatum en nationaliteit - , moeten uw verklaringen bij voorbaat met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en naar België was gereisd met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit en nationaliteit dan zou trachten te verhullen.
Daarnaast zijn uw problemen met de familie van uw ex-vriendin S. in Marokko niet aannemelijk, om de volgende redenen:
U heeft deze problemen nooit eerder aangehaald tijdens uw eerdere asielprocedures in andere Europese landen(DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 7). Indien u werkelijk vervolging zou vrezen in uw land van herkomst, is het niet geloofwaardig dat u deze problemen niet zou hebben vermeld in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Ook tijdens uw eerdere onderhouden bij de DVZ, voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming in België haalde u deze problemen niet aan. U verklaarde toen enkel dat u niet kon terugkeren naar Marokko wegens het ontbreken van een sociaal netwerk en om economische redenen (zie administratief dossier, DID/nota Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), d.d. 07/08/2023).
(…)
U legde tot slot tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo kon u bij de DVZ opmerkelijk genoeg de naam niet geven van de familie met wie u problemen zou hebben gehad, terwijl u tijdens uw onderhoud op het CGVS wel de achternaam van het meisje kende (zie vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS, p. 7). Daarnaast is het opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaarde dat de familie u ervan beschuldigde het meisje te hebben geslagen, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de familie u ervan beschuldigde haar te hebben verkracht (CGVS, p. 6 e.v.). Verder verklaarde u aanvankelijk dat de paternale neef uw vriendin had ontvoerd. Even later stelde u echter niet te weten of hij haar daadwerkelijk had ontvoerd, aangezien u op dat moment niet in het dorp aanwezig was, maar in Casablanca aan het werk was (CGVS, p. 6 en 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen in Marokko."
Verzoeker laat deze motieven volstrekt onbesproken, zodat deze derhalve overeind blijven. Deze vaststellingen ondergraven reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

4.1.5. Bovendien kan verzoeker ook geenszins overtuigen in zijn argumentatie omtrent de terugkeer naar zijn dorp, nadat hij op de hoogte werd gesteld van de omstandigheid dat de familie van S. hem daar zocht. Verzoeker benadrukt dat hij geenszins terugkeerde naar het dorp om daar opnieuw te verblijven of omdat hij zich daar veilig voelde. Hij stelt enkel één dag te zijn teruggegaan, om de vrouw te bezoeken die hem had opgevoed. Met dit betoog kan hij evenwel geen afbreuk doen aan de pertinente overwegingen dat: "*De geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van uw vrees wordt verder ondermijnd door uw verklaring dat u, nadat u had vernomen dat de familie u in het dorp zocht, er zelf voor koos om vrijwillig naar uw dorp terug te keren, zij het slechts voor één dag. Nadien verbleef u bovendien nog vijf à zes maanden in Marokko zonder er verdere problemen te kennen (CGVS, p. 7-8). Ook wordt de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnd door uw verklaring dat uw stiefmoeder, die u jarenlang in het dorp heeft grootgebracht, later naar Beni Mellal verhuisde omdat zij daar familie heeft, en niet omwille van uw problemen met betrekking tot de eerwraak die u ertoe zou hebben aangezet uw dorp en uiteindelijk Marokko te verlaten (CGVS, p. 8-9).*" De Raad treedt de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat een dergelijke vrijwillige terugkeer naar de plaats waar hij gezocht wordt, onverenigbaar is met de voorgehouden vrees. Dat dit slechts voor één dag was en om zijn stiefmoeder te bezoeken, doet hieraan geenszins afbreuk. Ook een bezoek voor één dag brengt immers een risico met zich mee dat de familie van S. hem zou aantreffen en hem zou kunnen doden. Dat verzoeker dergelijk risicovol gedrag zou tentoonstellen, is moeilijk verenigbaar met de voorgehouden vrees. Verzoeker verduidelijkt ook niet waarom de terugkeer naar het dorp de enige manier was om zijn stiefmoeder, die hem heeft opgevoed, nog een keer te kunnen zien. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, verbleef verzoeker vervolgens nog meerdere maanden probleemloos in Marokko, waarbij zijn stiefmoeder aldus evengoed hem had kunnen bezoeken, zodat hij niet diende terug te keren naar de plaats waar zijn leven in gevaar was. Wat betreft de verhuis van zijn stiefmoeder naar Beni Mellal, omwille van haar wens om nabij familie te zijn en niet omwille van de problemen van verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker hier niet verder op ingaat.

4.1.6. Wat betreft verzoekers verwijzing naar zijn vasthouding, als reden waarom hij niet over actuele informatie omtrent zijn problemen beschikt, moet worden vastgesteld dat dit betoog evenmin kan overtuigen. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing op dit punt veel ruimer is gemotiveerd dan de loutere vaststelling dat verzoeker sinds 2022 (of 2023, naargelang zijn verklaringen) niets meer heeft

vernomen omtrent zijn vermeende problemen. Verzoeker brengt niets dienstig in tegen de pertinente overwegingen dat: "*Uw vermeende problemen zijn evenmin actueel noch ernstig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op het moment van de feiten in 2016 - toen uw vriendin gedwongen werd te trouwen met haar neef, de vermeende ontvoering plaatsvond en zij werd verkracht - gedurende enkele maanden in Casablanca bevond. U bent bovendien nooit rechtstreeks door de familie bedreigd geweest (CGVS, p. 7-9). U verklaarde slechts één keer te zijn opgebeld door een vriend uit uw dorp, die u vertelde dat de familie naar u op zoek was (CGVS, p. 7-8). Ook na uw vertrek uit Marokko, ondertussen bijna tien jaar geleden, heeft u nooit rechtstreeks iets van de familie vernomen. U verklaarde enkel dat u in 2022 een telefoontje ontving van dezelfde vriend uit uw dorp, die u vertelde dat de familie nog steeds naar u op zoek was en dat de broer van het meisje toen zelfs naar Spanje was gereisd om u te zoeken (CGVS, p. 8). Opvallend is evenwel dat u, wanneer u werd gevraagd wanneer de broer naar u zou zijn gekomen in Spanje, verklaarde dat dit in 2023 was. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het telefoongesprek in 2022 had plaatsgevonden, ontkende u dit te hebben gezegd en bleef u erbij dat het telefoongesprek in 2023 plaatsvond (CGVS, p. 8-9). Hoe dan ook verklaarde u zelf niet zeker te weten of de broer werkelijk naar Spanje was gereisd om u te zoeken en gaf u aan dit enkel van uw vriend te hebben vernomen (CGVS, p. 8). Nadien heeft u naar eigen zeggen nooit nog een update over uw situatie ontvangen en kon u geen enkele concrete aanwijzing geven waarom u denkt dat de familie u vandaag nog steeds zou zoeken (CGVS, p. 8). U antwoordde naast de kwestie door te stellen dat u een goede toekomst wilt opbouwen, maar dat de familie u iets kan aandoen en u kan doden (CGVS, p. 9). Vervolgens begon u over uw gebrek aan netwerk in Marokko (CGVS, p. 9).* De Raad sluit zich aan bij deze overwegingen en stelt tezamen met de commissaris-generaal vast dat: "*Uit uw verklaringen kan dan ook worden afgeleid dat, zelfs indien uw relaas geloofwaardig zou zijn, uw vrees louter hypothetisch is en niet gebaseerd is op concrete elementen. U heeft immers nooit rechtstreeks problemen gehad met de familie in Marokko en heeft ook nooit rechtstreeks iets van hen vernomen. Uw vrees steunt uitsluitend op verklaringen van een vriend, waarvan u bovendien zelf aangaf niet zeker te zijn (CGVS, p. 8).*" Verder benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij nog contact onderhoudt met zijn stiefmoeder, zelfs vanuit de gevangenis (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 4). Hij kan zich dan ook niet louter op zijn vasthouding beroepen, om het gebrek aan enige actuele informatie omtrent zijn vermeende problemen te verschonen. De loutere omstandigheid dat zijn stiefmoeder op heden niet langer in hun dorp verblijft, doch elders bij familie, volstaat hierbij ook niet om zonder meer aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om meer informatie te bekomen omtrent de stand van zaken van verzoekers vermeende problemen.

4.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal zijn verklaringen niet op een objectieve, onpartijdige en individuele basis heeft beoordeeld, vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.1.8. Waar verzoeker benadrukt dat ook private personen actoren van vervolging of ernstige schade kunnen zijn, wanneer de beschermingsactoren niet in staat zijn of niet bereid zijn daadwerkelijke bescherming te bieden, onderstreept de Raad dat dit niet ter discussie staat. Evenwel heeft verzoeker *in casu* niet aannemelijk gemaakt een vrees voor vervolging of ernstige schade te lopen.

4.1.9. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko vervolging in vluchtelingrechtelijke zin dient te vrezen. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, lid 1, punt 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk wordt gemaakt.

4.2. De beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

4.2.1. Waar verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas voor wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347, wijst de Raad erop dat in de voorgaande punten reeds werd geoordeeld dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk om een andere reden een risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling te lopen.

4.2.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Marokko actueel

sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van deze bepaling en dat verzoeker deze ook niet bijbrengt.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, lid 1, punt 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, lid 1, punt 6) van voormelde Verordening aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker maakt het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk. Verzoeker komt, overeenkomstig de hoofdstukken II, III en V van Verordening (EU) 2024/1347, niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling noch voor subsidiaire bescherming.
4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Daar het verzoek om internationale bescherming werd ingediend voor 12 juni 2026 kan verzoeker niet dienstig de schending aanvoeren van de door hem aangevoerde artikelen van de Verordening (EU) 2024/1348.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. DENIES